

Arrest

nr. 59 612 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Lagos. U bent een etnische Yoruba van Kwara State en een christen. In 1993 trouwde u met (R.M.), eveneens een etnische Yoruba van Kwara state, en u kreeg drie kinderen met hem. In juni 2006 stortte jullie huis in waarbij uw echtgenoot om het leven kwam. Tijdens de rouwperiode werd er beslist dat u in overeenstemming met de Yoruba-Kwara traditie de jongere broer van uw echtgenoot, (S.), diende te trouwen. U weigerde dit en ging met uw kinderen bij uw zus (Sh.) wonen. Uw schoonfamilie kwam regelmatig langs en noemde u een prostituee omdat u niet met (S.) wilde trouwen. Ook (S.) kwam en zei dat hij geen geld zou geven zolang u niet bij hem introk. Omdat uw schoonfamilie alle bezittingen van uw echtgenoot had opgeëist en u en uw zus het financieel moeilijk kregen besloot u na twee maanden toch bij (S.) in te trekken. U had een slechte relatie met de twee andere vrouwen van uw man

die u niet als een volwaardige partner beschouwden en u en de kinderen slecht behandelden. Na twee maanden werd het u teveel en keerde u met de kinderen terug naar uw zus (Sh.). U ging nadien nog langs bij (S.) met het voorstel om alsnog te trouwen op voorwaarde dat hij u van een eigen appartement zou voorzien, weg van de andere vrouwen. Het eerste jaar dat u opnieuw bij (Sh.) verbleef kwamen de familieleden regelmatig langs opdat u met (S.) zou trouwen. U ging zelf ook soms naar (S.) om hem geld te vragen en hem voor te stellen alsnog te trouwen indien hij een appartement voor u zou kopen, wat hij weigerde. Tijdens het laatste bezoek van uw schoonfamilie dreigden ze uw kinderen te doden. Nadien hoorde u niets meer van hen. Op een dag ontmoette u tijdens een bezoek aan uw vriendin in Bar Beach een Belgische man genaamd (P.), en begon een relatie met hem. (P.) beloofde u naar België te brengen, weg van uw problemen met uw schoonfamilie, om daar samen een gezin te stichten en later ook uw kinderen over te brengen. Op 28 april 2009 reisde u met (P.) en uw jongste zoon (F.) naar België waar jullie dezelfde dag aankwamen. Na enkele dagen zei (P.) dat u in België moest werken als prostituee. U weigerde dit en werd samen met (F.) opgesloten in het huis. Op een dag liet (P.) de sleutels liggen en kon u ontsnappen. U ontmoette Nederlandstalige mensen die u naar het Commissariaat-generaal verwezen. Op 11 mei 2009 vroeg u in België asiel aan. U begon in België een nieuwe relatie met een Ghanees en werd zwanger van hem. De man was niet bereid om voor het kind te zorgen en beëindigde de relatie. Op 20 augustus 2010 beviel u van een zoon genaamd (Fa.). U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Voor wat betreft het gedwongen huwelijk met (S.), de jonge broer van uw overleden echtgenoot, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U stelde dat u Nigeria hebt verlaten omdat u vreesde gedood te worden door de familie van uw echtgenoot (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 1 december 2010, hierna CGVS, p.3). U geeft echter tegenstrijdige informatie betreffende de inhoud van die vrees. Enerzijds verklaarde u dat ze u wilden doden omdat u de traditie weigerde, namelijk te huwen met de broer van uw echtgenoot (CGVS, p.3). U zei dat ze daarbij ook dreigden uw kinderen te doden om u tot andere gedachten te brengen (CGVS, p.5). Anderzijds stelde u dat ze u en uw kinderen zouden vermoorden omdat uw echtgenoot veel bezittingen die ze zich wilden toe-eigenen en om te voorkomen dat uw kinderen later hun erfenis zouden opeisen (CGVS, p.4). Naast de incoherentie in uw verklaringen is het bovendien onlogisch dat men eerst zou aandringen op een huwelijk en dat dezelfde familie u na het huwelijk alsnog zou vermoorden omwille van de erfenis. Des te meer omdat het zwagerhuwelijk tot gevolg had dat u en uw kinderen onder de (financiële) hoede van uw schoonfamilie werden genomen (CGVS, p.4) en dus indirect toegang hadden tot de erfenis. Het Commissariaat-generaal beschikt ook over informatie dat sommige weduwes bewust voor een zwagerhuwelijk kiezen om zo hun (indirecte) toegang tot de erfenis te verzekeren (zie landeninformatie).

Voor wat betreft het gedwongen huwelijk dient verder te worden opgemerkt dat uw familie tegen deze traditie gekant was, en er ook een aantal familieleden van uw echtgenoot niet achter het gedwongen huwelijk met (S.) stonden (CGVS, p.4). Het Commissariaat-generaal beschikt tevens over informatie dat het 'erven van de weduwe' door de zwager nog slechts in zeer beperkte mate voorkomt in Nigeria en voornamelijk in de afgelegen gebieden. Bovendien stelt de informatie dat de weduwe binnen de Yoruba traditie het recht heeft om dit te weigeren (zie landeninformatie). Het is dan ook de vraag waarom de familie van uw echtgenoot u hiertoe kon dwingen, vermits het een traditie is die niet langer wijdverspreid is, zeker niet in stedelijke gebieden, ze in principe vrijwillig is en bovendien niet wordt gesteund door uw eigen familie.

Vervolgens haalde u onvoldoende elementen aan die aantonen dat de familieleden van uw overleden echtgenoot daadwerkelijk van plan waren u of uw kinderen te vermoorden. U verklaarde dat de familieleden van uw overleden echtgenoot regelmatig naar het huis van uw zus kwamen, om u te beledigen en u te bedreigen (CGVS, p.3 en p.5). U kon evenwel niet preciseren over welke familieleden het hier ging noch hoe vaak ze kwamen (CGVS, p.5). U stelde dat ze een jaar nadat u bij (S.) wegging een eerste keer dreigden uw kinderen te doden, om u zo te overtuigen naar (S.) terug te gaan (CGVS, p.5). Het was echter de laatste keer dat u hen zag en nadien verbleef u gedurende meer dan een jaar bij uw zus zonder dat u daarbij problemen kende met uw familie. Bovendien ging u nadat u (S.) verliet zelf naar hem terug om geld te vragen en zelfs om hem een voorstel te doen om alsnog te

trouwen op voorwaarde dat hij u een eigen appartement bezorgde (CGVS, p.5). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de gegrondheid van uw beweerde vrees ten aanzien van (S.) en zijn familie. Verder zijn uw oudste kinderen nog steeds bij uw zus in Lagos en blijkt nergens uit uw verklaringen dat zij sinds uw vertrek problemen hebben gekend met uw schoonfamilie (CGVS, p.3 en p.6). Het feit dat zij als erfgenamen van uw man tot op vandaag geen problemen kenden met uw schoonfamilie sterkt zodoende het vermoeden dat de familie van uw echtgenoot niet de bedoeling heeft uw gezin te doden.

Tenslotte beschikt het Commissariaat-generaal over informatie dat vrouwen die gedwongen worden tot een huwelijk kunnen verhuizen naar een andere staat en ook beroep kunnen doen op NGO's die desgevallend assistentie verlenen aan de vrouw of een bemiddelende rol spelen zodat beide partijen tot een vergelijk komen (zie landeninformatie). U stelde hieromtrent dat uw schoonfamilie u overal zou kunnen vinden in Nigeria (CGVS, p.6), wat evenwel hoogst onwaarschijnlijk is gezien de omvang van uw land. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u er reeds in slaagde een eigen zaak uit de grond te stampen (CGVS, p.3) en een specifieke opleiding voor handelaars volgde (CGVS, p.5). Ook na de dood van uw man en tijdens uw problemen, slaagde u er overigens in geld te blijven verdienen met uw handel (CGVs, p.5). Tenslotte zou u in principe de hulp van uw familie kunnen vragen. Bovenstaande elementen tonen aan dat van u verwacht kan worden dat u in Nigeria opnieuw een leven kan opbouwen. Bovendien stelde u nooit problemen te hebben gehad met de Nigeriaanse autoriteiten (CGVS, p.3).

Uit dit alles blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw gedwongen huwelijk en de hiermee verband houdende problemen niet echt overtuigend zijn en dat – zelfs al ze overtuigend zouden zijn – u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor deze problemen geen bescherming zou kunnen krijgen in eigen land, van de Nigeriaanse regering, van gespecialiseerde organisaties in uw land van oorsprong of door u elders in Nigeria te vestigen.

Voor wat betreft uw problemen in België met (P.) en met uw Ghanese partner kan nog het volgende worden opgemerkt.

U stelde dat u door (P.) onder valse beloftes naar België werd gebracht en u na aankomst ontdekte dat hij u wilde inschakelen in de prostitutie, wat u aanhoudend weigerde. Sinds uw vlucht bij (P.), enkele weken na uw aankomst in België, hebt u niets meer van hem vernomen, waaruit kan worden besloten dat hij niet actief naar u op zoek is (CGVS, pp.5-6). Aldus blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen zou krijgen met Paul bij een eventuele terugkeer naar Nigeria.

Vervolgens vertelde u dat u in België een kind kreeg van een Ghanese man die u tijdens uw zwangerschap verliet (CGVS, p.3). U vreest dat dit kind uw positie in Nigeria ten overstaan van uw schoonfamilie zal verergeren en dit er hen verder zal toe aanzetten u te doden (CGVS, p.6). Dit gegeven verandert evenwel niets aan bovenstaande bedenkingen betreffende de gegrondheid van uw vrees voor uw schoonfamilie en de opmerkingen betreffende de mogelijkheid tot interne hervestiging in Nigeria.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde geen enkel document voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, artikel 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van het EVRM.

De praktijk waarvan zij beweert slachtoffer te zijn is realiteit in Nigeria. De vrees voor geweld, discriminatie, seksuele intimidatie en ontbering van levensnoodzakelijke middelen is een reële vrees voor vrouwen die behoren tot de sociale groep van weduwen. De commissaris-generaal reduceert het probleem tot zwagerhuwelijk doch miskent daarmee problemen als polygamie en discriminatie van weduwen. Voorts stelt de commissaris-generaal ten onrechte dat in Nigeria zwagerhuwelijken nagenoeg

niet meer voorkomen. Verzoekster betoogt dat het zwagerhuwelijk voor haar de enige manier is om bescherming te genieten en enig onderhoud en een sociaal vangnet te bekomen. Door dit huwelijk te weigeren vreest zij voor haar fysieke integriteit. Ter ondersteuning verwijst verzoekster naar een artikel van UNHCR, getiteld *“Nigeria: Levirate marriage practices among Yoruba, Igbo and Hausa-Fulani”* en citeert zij uit het Nederlands Ambtsbericht van december 2009.

Verzoekster kan geen bescherming vinden bij de autoriteiten. Het lokaal gewoonrecht is erkend als bron van recht, een juridische procedure starten impliceert financiële steun en niet op alle plaatsen zijn de NGO's, die beperkte middelen hebben, in staat te bemiddelen in dergelijke situaties.

Ook is het niet redelijk vol te houden dat er een binnenlands vluchtalternatief is. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat een weduwe niet op een veilige manier kan verhuizen en zich elders vestigen indien zij uitgesloten is van het sociale netwerk van haar schoonfamilie. Ter staving citeert verzoekster uit het rapport van het UK Border Agency zoals opgenomen in het administratief dossier en uit het Nederlands Ambtsbericht van december 2009.

In ondergeschikte orde beroept verzoekster zich op artikel 3 van het EVRM op subsidiaire bescherming te vragen op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Als weduwe riskeert zij bij een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling door discriminatie en uitsluiting.

2.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster op pagina 6 van het verzoekschrift het citaat van het rapport van het 'UK agency' (bijgebracht als stuk 3 bij het geregulariseerd verzoekschrift) *in fine* als volgt aanvoert :“(...) *it was emphasized by BAOBAB that a woman can not obtain physical protection by relocating to another area in Nigeria*” (vrije vertaling: *“het werd benadrukt door BAOBAB dat een vrouw geen fysieke bescherming kan verkrijgen door zich te hervestigen in een andere regio in Nigeria”*).

Uit stuk 3 blijkt echter dat deze frase luidt als volgt: “(...) *it was emphasized by BAOBAB that a woman can obtain physical protection by relocating to another area in Nigeria*” (vrije vertaling: *“het werd benadrukt door BAOBAB dat een vrouw fysieke bescherming kan verkrijgen door zich te hervestigen in een andere regio in Nigeria”*). De toevoeging in het verzoekschrift van het woord *“not”* in voormelde zin betreft aldus een manipulatie van de bijgebrachte landeninformatie.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J.-C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen documenten bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid. Zij legde ter verklaring bovendien incoherente verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde zij dat zij haar identiteitskaart en geboorteakte in Nigeria achterliet (administratief dossier, stuk 17, verklaring, nr.21). Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) ontkende zij dat zij in Nigeria identiteitsdocumenten had en beweerde zij dat deze verloren gingen bij het instorten van haar huis in juni 2006 (administratief dossier, stuk 6, p.3).

Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar concrete asielrelaas; zo legt zij geen begin van bewijs voor omtrent het overlijden van haar echtgenoot ondanks dat deze gebeurtenis de rechtstreekse aanleiding vormde voor haar problemen.

Verzoekster legde dermate uiteenlopende verklaringen af omtrent haar asielrelaas dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht. Bij het CGVS verklaarde zij dat zij na de rouwperiode, na de dood van haar man in juni 2006, van diens familie met haar schoonbroer moest trouwen doch dat zij weigerde en bij haar zus ging wonen. Na twee maanden zou zij op aanraden van haar zus toch hebben geprobeerd bij S. te wonen doch na twee maanden verliet zij diens woning en ging zij terug bij haar zus wonen, alwaar zij vervolgens gedurende ongeveer twee jaar verbleef alvorens zij het land verliet. Tijdens het eerste jaar kwam de familie van haar echtgenoot haar herhaald onder druk zetten om alsnog te huwen met haar schoonbroer. De laatste keer, ongeveer één jaar voor haar vlucht, bedreigden zij haar kinderen met de dood (administratief dossier, stuk 6, p.3-6).

In de 'vragenlijst' maakte verzoekster echter nergens enige melding van haar weigering te huwen met of in te trekken bij haar schoonbroer, noch van het feit dat zij bij haar zus zou zijn gaan wonen, noch van enige doodsb bedreiging jegens haar of haar kinderen. Blijkens haar verklaringen in de 'vragenlijst' zou zij bij haar schoonbroer zijn ingetrokken als derde vrouw, daar zijn blijven wonen tot haar vertrek en zijn gevlucht omdat zij er werd mishandeld, daar waar zij stelde: *"Ik moest van mijn man zijn familie bij zijn broer gaan wonen, wat ik ook deed. Ik was zijn derde vrouw. Ik werd misbruikt door die man, ook door zijn vrouwen. Ze zeiden dat ik een heks was. (...) Op een dag, nadat ik bij mij thuis veel slagen had gekregen, ging ik naar mijn vriendin toe. Die (P.) was in haar huis. Ik vertelde mijn problemen en die (P.) beloofde om me te helpen. Ik bleef in het huis van mijn vriendin tot (P.) me naar hier bracht"* (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst, p.3). Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om de volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de 'Vragenlijst' niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle essentiële elementen van zijn vervolgingsrelaas zo volledig mogelijk en correct weergeeft.

Dit klemt nog des te meer daar verzoekster uiterst vage verklaringen aflegde omtrent de personen die haar zouden zijn komen onder druk zetten bij haar zus. Zo kon zij niet preciseren welke familieleden van haar schoonbroer (en derhalve ook van haar overleden echtgenoot) haar bij haar zus zouden hebben bezocht, noch hoe vaak zij kwamen, noch wanneer zij kwamen (administratief dossier, stuk 6, p.5).

Voorts legde verzoekster uitermate vage verklaringen af betreffende P., de persoon die haar zou hebben geholpen het land te ontvluchten, en dit ondanks dat zij beweerde dat zij voor haar vertrek uit Nigeria met deze man gedurende vijf tot zes maanden een relatie had, dat het de bedoeling was dat zij in België samen zouden leven en dat P. zei dat hij met haar wilde huwen en een kind met haar wilde. Zo kon zij zelfs de volledige naam van P. niet geven, wist zij evenmin wat hij deed in Nigeria en wist zij niet

waarom deze persoon haar hielp (*ibid.*, p.5-6). Dient tevens te worden opgemerkt dat daar waar verzoekster bij het CGVS voorhield dat P. in België haar trachtte in de prostitutie te dwingen en opsloot (*ibid.*, p.6), zij ook hiervan nergens in de vragenlijst met enig woord repte (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij van dergelijke problemen melding zou maken van bij de aanvang van haar procedure.

Daarenboven brengt verzoekster niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen andermaal een negatieve indicatie vormt voor haar gehele geloofwaardigheid.

Het voorgaande volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster, zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan haar beweerde feitenrelaas, *quod non*, niet aannemelijk maakt dat zij of haar kinderen ingevolge deze feiten enige vrees zouden dienen te koesteren. Zo ondervond zij blijkens haar verklaringen nadat zij het huis van haar schoonbroer verliet en bij haar zus introk in 2006 gedurende een jaar geen ernstige problemen, behoudens dat zij onder druk werd gezet om te huwen. Vervolgens zou de familie van haar schoonbroer toen zij ongeveer één jaar bij haar zus verbleef eenmalig bedreigingen hebben geuit jegens haar kinderen. Dit was echter de laatste maal dat verzoekster last van hen had en nadien verbleef zij nog meer dan een jaar bij haar zus zonder dat zij of haar kinderen ook maar enig probleem ondervonden met de familie van haar schoonbroer (administratief dossier, stuk 6, p.5). Daarenboven verklaarde verzoeksters bij het CGVS dat haar kinderen nog steeds bij haar zus verbleven (*ibid.*, p.3) en kan nergens uit haar verklaringen worden afgeleid dat zij aldaar in de drie jaren die ondertussen waren voorbijgegaan sedert het laatste bezoek van de familie van haar schoonbroer ook maar enig probleem zouden hebben ondervonden. Derhalve haalde zij onvoldoende concrete elementen aan die aantonen dat zij daadwerkelijk door haar schoongefamilie zou worden vervolgd in Nigeria. Aangezien verzoekster en haar kinderen gedurende verscheidene jaren met rust werden gelaten is haar blote bewering dat zij door de geboorte van haar kind in België helemaal zal worden vervolgd (*ibid.*, p.6) te dezen niet dienstig.

Nog daargelaten dat verzoekster, zoals reeds hoger werd aangegeven, vage verklaringen aflegde over P. en in de vragenlijst nergens melding maakte van de problemen met deze persoon, hetgeen de geloofwaardigheid van deze problemen ondergraaft, toont zij hoe dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Nigeria enig probleem zou ondervinden met P. Zij heeft immers sedert mei 2009 niets meer van hem hebben vernomen (*ibid.*, p.6), wat erop duidt dat P. niet actief naar haar op zoek is.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster preciseert niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoekster kreeg de kans haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele

wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS